

povinnosti, pokud se týče o zařazení do určité třídy nebezpečnosti, buď že takové rozhodnutí se stalo následkem oznámení dle § 19 cit. zák. aneb následkem vydání nového zařazovacího výměru dle § 20 cit. zák.

Ježto však stěžovatel v období, za které mu dodatečně byly předepsány příspěvky, takového oznámení neučinil, ani úrazová pojišťovna nového výměru dle § 20 nevydala, nelze dle hořejších vývodů k návrhu jeho na zrušení naříkaného rozhodnutí přihlížeti a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 869.

Zřízení obecní: * Rozhodovati o tom, zda obecnímu zaměstnanci přísluší povaha trvale ustanoveného obecního zřízence ve smyslu zákona ze dne 17. prosince 1919 č. 16 sb. z. a n. na r. 1920, náleží vzhledem k ustanovení § 24 cit. zák. řádným soudům.

(Nález ze dne 1. června 1921 č. 6750.)

V ě c: František K. a Jan K. v K. proti zemskému výboru moravskému v Brně (zast. přisedícím Drem Jar. Budínským — za zúčastněnou stranu obec K. adv. Dr. Alfr. Meissner z Prahy) o uznání právní povahy trvale ustanovených obecních zřízenců.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Když stěžovatelé, kteří před léty ustanoveni byli polními hlídači obce K., v únoru 1920 vznesli na obec žádost, aby služební poměr jejich posuzován byl na dále podle ustanovení zákona ze 17. prosince 1919 č. 16 sb. z. a n. ex 1920, obec. zastupitelstvo usnesením ze — odepřelo jim úpravu služebního poměru dle tohoto zákona, poněvadž služba polních hlídačů není stálá a nedá se tedy považovati za službu definitivní, a usneslo se, že žadatele jest jako polní hlídače považovati na dále za obecní dělníky, kteří jsou zaměstnáni na denní plat. Odvolání stěžovatelů, jímž se domáhali, aby obci bylo uloženo, upravit služební poměr jejich ve smyslu § 25 leg. cit. dle zákona ze dne 17. prosince 1919, zemský výbor rozhodnutím ze — zamítl pro nepřislusnost, poněvadž již podle § 31 ob. zř. a nyní také dle § 24 zák. ze 17. prosince 1919 č. 16 sb. z. a n. ex 1920 spory obecních zřízenců vzešlé ze služebních poměrů rozhodují se pořadem soudním.

Podaná stížnost namítá, že nejde tu o spor ze služební smlouvy, nýbrž o rozhodnutí otázky, mají-li stěžovatelé kvalifikaci obecních zřízenců, bez ohledu na nárok na úpravu služebních platů, o této otázce pak že přísluší rozhodovati úřadům samosprávným.

Nejvyšší správní soud neshledal stížnost tu důvodnou.

Žalovaný úřad omezil se ve svém rozhodnutí na to, že odmítl kompetenci k rozhodnutí sporu. Vzhledem k tomu nemůže se dnes jednat o meritum věci, nýbrž toliko o otázku kompetence. V tomto směru bylo uvážiti ustanovení § 24 cit. zákona, které praví, že »spory o příjmy služební a výslužné zřízence, o zaopatřovací požitky vdov a sirotek, jakož i ostatní spory, vzešlé ze služebních poměrů rozhodují se pořadem soudním«. Znění

toto — stejně jako textování § 40 zák. o obecních úřednících z 25. července 1919 č. 443 sb. z. a n., který ovšem uznává v celém rozsahu kompetenci úřadů samosprávných, přimyká se těsně na znění § 40 zákona z 29. května 1908 č. 35 z. z., kde arcí kompetence je dělena a soudům vyhrazeny toliko spory o majetkoprávní nároky ze služebního poměru obecních úředníků. Avšak právě z toho patrně, že zákonodárství republiky vědomě chtělo toto rozlišování odstraniti a veškeré spory ze služebního poměru obecních zřízenců přikázati řádným soudům. Dlužno tedy po názoru nejvyššího správního soudu pro veškeré spory ze služebního poměru obecních zřízenců trvale ustanovených ve smyslu zákona ze 17. prosince 1919 č. 16 sb. z. a n. ex 1920 uznati kompetenci řádných soudů.

Proti tomuto náhledu bylo by lze uvést toliko jedinou námitku, a to že vzhledem k nepochybné veřejnoprávní povaze služebního poměru těchto zřízenců spadájí do příslušnosti řádných soudů toliko spory vzešlé ze služebního poměru jejich, kdežto spory o samu existenci tohoto poměru náleží rozhodovati úřadům samosprávným; soudy byly by pak příslušny rozhodovati jen o jednotlivých nárocích ze služebního poměru, jehož existence nebyla by už pochybná.

Nejvyšší správní soud dospěl však k názoru, že takovéto rozlišování existence služebního poměru od jednotlivých nároků z něho plynoucích není možno, a že vzhledem k intenci zákona, patrné z uvedených úvah historických, dlužno i dle znění zákona na pořad práva civilního odkázati veškeré spory, tedy nejen spory o jednotlivé nároky, nýbrž i spory o samu existenci služebního poměru.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 870.

Ochrana nájemníků: * Neodporuje zákonu rozhodnutí nájemního úřadu, jímž svoluje ke zvýšení nájemného s účinkem již pro nejbližší období nájemní.

(Nález ze dne 1. června 1921 č. 6757.)

Věc: Dr. Jaroslav K. na S. proti nájemnímu úřadu na Smíchově o zvýšení nájemného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím nájemního úřadu na Smíchově ze dne — povoleno bylo majitelům domu čp. 423 na S. zvýšiti činži od 1. února 1921 o 41.7 proc. nad stav činží skutečně dne 1. srpna 1914 placených.

O stížnosti, kterou proti tomuto rozhodnutí na nejvyšší správní soud podal stěžovatel jako nájemce jednoho z bytů v domě tom, uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Výtka nezákonnosti, spatřovaná v tom, že zvýšení činže povoleno s účinností od 1. února 1921, je bezdůvodná. Zákon ze dne 8. dubna 1920 č. 275 sb. z. a n. stanoví v § 18, že rozhodnutí nájemního úřadu vydaná podle §§ 15 a 16 nelze bráti v odpor opravným prostředkem, že lze je